

Sygn. akt III AUz 78/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21.07.2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górka

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku E. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek zażalenia ubezpieczonej E. P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 maja 2014 r. sygn. akt VI U 723/12

p o s t a n a w i a :

- 1. uchylić zaskarżone postanowienie w punkcie 2, celem nadania biegu wnioskowi pełnomocnika ubezpieczonej o doręczenie uzasadnienia wyroku z 03.02.2014r.,***
- 2. odrzucić zażalenie na postanowienie w części dotyczącej punktu 1,***
- 3. zwrócić ubezpieczonej opłatę sądową w kwocie 30,00 (trzydziestu) zł uiszczoną od zażalenia w znakach sądowych.***

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górka

Sygn. akt III AUz 78/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona E. P. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 19.04.2012r. ustalającej należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 3.02.2014 roku oddalił odwołanie (pkt 1), wniosek ubezpieczonej o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne przekazał organowi rentowemu do rozpoznania (pkt 2 orzeczenia), a nadto nie obciążył ubezpieczonej kosztami procesu (pkt 3 orzeczenia).

K. P. pismem z dnia 10.02.2014r. doręczonym w dniu 11.02.2014r. wniósł w imieniu E. P. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI U Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 13.02.2014 odmówił sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku.

Zarządzeniem z dnia 13.02.2014r. Sąd Okręgowy nakazał doręczenie odpisu postanowienia stronom z pouczeniem. Ubezpieczona nie odebrała odpisu postanowienia z pouczeniem. Przesyłka wróciła do sądu z adnotacją „Nie zastałem 18.02.2014r.” oraz „zwrot do nadawcy z powodu adresat nie odebrał w terminie 06.05.2014r.”

K. P. za pismem z dnia 25.02.2014r., w dniu 26.02.2014r. przedłożył pełnomocnictwo E. P., datowane na dzień 07.02.2014r., z którego treści wynika, że został umocowany do reprezentowania ubezpieczonej, jako jej mąż, przed Sądami obu instancji w sprawie o sygn. VI U 723/12 i wniósł o przesłanie „decyzji Sądu w sprawie ZUS z dnia 03.02.2014r.”. Sąd 26.02.2014r. nakazał doręczenie pełnomocnikowi odpisu wyroku, który pełnomocnik otrzymał 05.03.2014r. Pełnomocnik ubezpieczonej dotychczas nie otrzymał uzasadnienia wyroku ani odpisu postanowienia z dnia 13.02.2014r.

Ubezpieczona pismem z dnia 06.03.2014r. wniosła o przywrócenie jej terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku i wskazała, że do 5.03.2014r. była przekonana, iż otrzyma odpis uzasadnienia wyroku, a nie tylko odpis wyroku, gdyż upoważniła męża do złożenia stosownego wniosku. Podała, że Sąd ogłosił wyrok w dniu 03.02.2014r. tj. w czasie, gdy nie była obecna w Polsce. Na okoliczność wyjazdu w tym czasie do Centrum (...) w M. zgłosiła wniosek o przesłuchanie świadków. Do pisma dołączyła wniosek o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po przesłuchaniu ubezpieczonej i jej pełnomocnika, postanowieniem z dnia 22.05.2014r. oddalił wniosek E. P. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 3.02.2014r. i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem (pkt I orzeczenia) oraz odrzucił wniosek ubezpieczonej o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku oraz jego doręczenie (pkt 2 orzeczenia).

Rozstrzygnięcie Sądu I Instancji wydane zostało w oparciu o następujący stan faktyczny.

Na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 roku, po której ogłoszono wyrok, była obecna ubezpieczona E. P.. Została pouczona o terminie i sposobie zaskarżenia wyroku. W dniu 11 lutego 2014 roku wpłynął do Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku podpisany przez K. P.. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim postanowieniem z dnia 13 lutego 2014 r. odmówił jednak sporządzenia uzasadnienia wyroku i jego doręczenie K. P. z uwagi na to, że nie był stroną postępowania i nie okazał pełnomocnictwa ubezpieczonej do działania w jej imieniu. W dniu 26 lutego 2014 r. K. P. złożył pełnomocnictwo od żony E. P. z dnia 7.02.2014 r. W dniu 10 marca 2014 r. wpłynął wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i jego doręczenie podpisany przez E. P.. We wniosku podniesiono, że ubezpieczona upoważniła swojego męża K. P. do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i jego doręczenie i taki wniosek złożył on w Sądzie Okręgowym w dniu 10 lutego 2014 r., a pełnomocnictwo przedłożył w dniu 26 lutego 2014r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy zważył, iż wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku

i doręczenia jego odpisu z uzasadnieniem nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, iż zgodnie z art. 167 k.p.c. czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna, a wyjątek od tej zasady stanowi art. 168 § 1 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Tryb przywrócenia terminu został określony w art. 169 § 1 - § 5 k.p.c. Zgodnie z przepisem art. 169 § 1 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do Sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. Na podstawie natomiast art. 169 § 2 k.p.c. w piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek.

Sąd Okręgowy podniósł, iż bezspornie E. P. została prawidłowo pouczona o terminie i sposobie wniesienia środków zaskarżenia

i we wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku potwierdziła, iż dokonał tego jej mąż w dniu 10 lutego 2014 r. i dopiero w dniu 26 lutego 2014 r. złożył on pełnomocnictwo do reprezentowania ubezpieczonej. Zdaniem Sądu Okręgowego istotne było zatem ustalenie

i rozstrzygnięcie czy E. P. nie złożyła w terminie wniosku

o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie jego odpisu wraz z uzasadnieniem bez swojej winy i w tym celu dopuścił dowód z przesłuchania ubezpieczonej

oraz K. P.. E. P. nie złożyła bowiem w terminie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i uczynił to K. P., ale bez dołączenia do wniosku pełnomocnictwa. E. P. przyznała,

iż mogła złożyć wniosek osobiście w dniu 3 lutego 2014 r. albo udzielić wówczas pełnomocnictwa mężowi, ale zrobiła to dopiero 26 lutego 2014 roku, a zatem po prawomocnej odmowie sporządzenia uzasadnienia wyroku. Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie zaś art. 97 § 1 i § 2 k.p.c. po wniesieniu pozwu sąd może dopuścić tymczasowo do podjęcia naglącej czynności procesowej osobę niemogącą na razie przedstawić pełnomocnictwa. Zarządzenie to sąd może uzależnić od zabezpieczenia kosztów. Sąd wyznaczy równocześnie termin, w ciągu którego osoba działająca bez pełnomocnictwa powinna je złożyć albo przedstawić zatwierdzenie swej czynności przez stronę. Jeżeli termin upłynął bezskutecznie, sąd pominie czynności procesowe tej osoby. W tym wypadku przeciwnik może żądać od działającego bez umocowania zwrotu kosztów spowodowanych jego tymczasowym dopuszczeniem. Zgodnie z poglądem doktryny prawa, decyzja (postanowienie) co do tymczasowego dopuszczenia do działania w sprawie jest swobodną decyzją sądu, który przy jej podjęciu kierować się powinien następującymi przesłankami:

a) czy osoba tymczasowo dopuszczona ma tytuł prawny do występowania w sprawie w charakterze pełnomocnika procesowego;

b) czy ma ona dokonać w najbliższym czasie czynności naglącej, niezbędnej dla obrony praw strony;

c) czy istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że w określonym przez sąd terminie strona udzieli tej osobie pełnomocnictwa lub zatwierdzi jej czynności;

d) ewentualnie, czy osoba tymczasowo dopuszczona wpłaci na wskazany rachunek sądu wyznaczoną kwotę tytułem zabezpieczenia zwrotu kosztów wywołanych tymczasowym dopuszczeniem do działania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w rozpatrywanej sprawie wątpliwe było czy K. P. miał tytuł prawny do występowania w charakterze pełnomocnika E. P. i z jego pisma nie wynikało, aby był mężem ubezpieczonej. Dopiero w dniu 26 lutego 2014 r. okazało się, iż może być jej pełnomocnikiem. Sąd Okręgowy podniósł zatem, że zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Sąd Okręgowy wskazał, iż w przepisie tym chodzi o pismo strony, natomiast wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie jego odpisu z uzasadnieniem pochodził od K. P., czyli osoby niebędącej stroną. Sąd Okręgowy uznał, że E. P. nie wykazała, iż wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenia jego odpisu z uzasadnieniem nie złożyła w

terminie bez swojej winy. W swoich zeznaniach ubezpieczona przyznała bowiem, iż była obecna na ogłoszeniu wyroku i wiedziała, że ma tydzień na złożenie wniosku o jego uzasadnienie. Przyznała, iż wniosek złożył K. P. w dniu 10 lutego 2014 r., a pełnomocnictwo zostało złożone dopiero w dniu 26 lutego 2014 r. Podobne zeznania złożył jej pełnomocnik. Zeznaniami tym Sąd dał wiarę, ale nie wynikało z nich, iż ubezpieczona działała bez swojej winy. Skoro bowiem wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie jego odpisu z uzasadnieniem złożyła osoba nie będąca stroną, to został on oddalony prawomocnym postanowieniem z dnia 13 lutego 2014 r. W ocenie Sądu I instancji przepis art. 168 § 1 k.p.c. nie może być traktowany w sposób rozszerzający i o braku winy można mówić tylko wtedy, gdy istniała przyczyna, która spowodowała uchybienie, czyli, gdy dokonanie czynności było niemożliwe w sensie obiektywnym przy dołożeniu przez stronę należytej staranności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 roku, sygn. II CZ 209/10). W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 października 2010 roku wydanym w sprawie II PK 70/10, wyjaśniając, że warunkiem uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej jest wykazanie przez stronę, że pomimo całej swej staranności nie mogła czynności dokonać w terminie, a więc, że zachodziła niezależna od niej przeszkoda. Przeszkoda taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, by zachowała dany termin procesowy. Dlatego w każdym przypadku przy ocenie braku winy, jako przesłanki przywrócenia terminu uchybionego przez stronę, należy uwzględniać wymaganie dołożenia należytej staranności człowieka przejawiającego dbałość o swe własne życiowo ważne sprawy. To strona wnosząca o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej winna wskazać, z jakich przyczyn doszło do opóźnienia i jakie były tego powody, a rolą sądu jest ocena wskazywanych okoliczności. Sąd Okręgowy uznał, iż w niniejszej sprawie ubezpieczona nie wykazała natomiast, aby nie ponosiła winy o opóźnieniu w złożeniu wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Stosując obiektywny miernik staranności nie sposób uznać, aby osoba, która była pouczone o terminie i sposobie złożenia środków zaskarżenia, nie mogła w terminie złożyć wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 168 k.p.c. a contrario oddalił wniosek o przywrócenie terminu i na podstawie art. 328 § 1 zdanie drugie k.p.c. odrzucił wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku, jako spóźniony.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zaskarżyła ubezpieczona zarzucając mu I. naruszenie prawa procesowego, tj.:

1. art. 97 § 1 i 2 k.p.c. poprzez brak wyznaczenia przez sąd terminu dla pełnomocnika K. P. celem uzupełnienia wniosku o przedłożenie dokumentu pełnomocnictwa, podczas gdy sąd winien wezwać mojego pełnomocnika do przedłożenia dokumentu pełnomocnictwa, pod rygorem pominięcia dokonanej przez niego czynności,
2. art. 130 § 1 i 2 k.p.c. poprzez brak wezwania ubezpieczonej do uzupełnienia braków formalnych wniosku z dnia 10 lutego 2014 r. i dołączenie pełnomocnictwa lub zatwierdzenia dokonanej przez pełnomocnika czynności, pod rygorem zwrotu pisma,
3. art. 328 k.p.c. poprzez doręczenie pełnomocnikowi jedynie samej sentencji wyroku, podczas gdy wnosił on w imieniu ubezpieczonej o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem,
4. art. 5 k.p.c. poprzez nieudzielenie ubezpieczonej, jako stronie, niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych, mimo wyraźnie występującej ku temu przesłanki, a wręcz przeciwnie - wprowadzenie mnie w błąd co do tych czynności, m.in. poprzez doręczenie pełnomocnikowi samego wyroku bez uzasadnienia, bez wzywania do usunięcia braków, bez jakiegokolwiek komentarza w tej kwestii,

II. naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez odebranie ubezpieczonej prawa do sądu - prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Ubezpieczona w uzasadnieniu zażalenia podniosła, iż kluczową dla sprawy kwestią pozostaje szereg błędów Sądu pierwszej instancji popełnionych po wniesieniu przez K. P. wniosku z dnia 10 lutego 2014 r. o sporządzenie i doręczenia uzasadnienia wyroku. Ubezpieczona powołała się na treść art. 97 k.p.c. i wskazała, że zgodnie z nim Sąd może dopuścić pełnomocnika bez dokumentu umocowania, a następnie wyznaczyć termin, celem konwalidacji czynności. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie tego jednak nie uczynił, podobnie zresztą jak nie wezwał do usunięcia braku w

trybie art. 130 k.p.c. Doszło również do naruszenia art. 5 k.p.c., zgodnie z którym sąd - w razie uzasadnionej potrzeby - może udzielić stronom (...) niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych. Jej zdaniem podczas analizy czynności dokonanych przez Sąd uwidacznia się brak logiki: jeśli bowiem Sąd uznał, że K. P. jest należycie umocowanym pełnomocnikiem, to powinien był doręczyć wyrok wraz z uzasadnieniem, zamiast tego, doręczył K. P. jedynie odpis wyroku, bez uzasadnienia. Sąd Okręgowy swoim działaniem, w ocenie ubezpieczonej, wprowadził ubezpieczoną w błąd co do czynności procesowych, czego skutkiem stało się uprawomocnienie wyroku i pozbawienie jej prawa do sądu. Ubezpieczona bowiem trwała

w przekonaniu, że otrzyma wyrok wraz z uzasadnieniem, dzięki czemu liczyła, że będzie mogła sporządzić apelację. W uzasadnieniu zażalenia poniesiono również, że postępowanie Sądu było o tyle rażące, że w sprawie działała ona bez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, a procedura postępowania sądowego była dla niej niejasna. Zwłaszcza, że Sąd meriti nie zakwestionował

w żaden sposób umocowania męża K. P.. Ubezpieczona powołała się również na pogląd prawny wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 r., sygn. II PZ 11/13, zgodnie z którym za skuteczne, otwierające termin do wniesienia środka zaskarżenia należy uznać doręczenie tylko takiego odpisu wyroku z uzasadnieniem, który nie zawiera braków wprowadzających strony w błąd odnośnie do rzeczywistej treści rozstrzygnięcia. Również nieprawidłowe, a przez to nieskuteczne, jest doręczenie stronie niepełnego uzasadnienia wyroku i to niezależnie od ilości brakujących stron tekstu. W przedmiotowej sprawie Sąd doręczył pełnomocnikowi jedynie odpis wyroku, bez jakiegokolwiek uzasadnienia i takie działanie nie znajduje żadnego potwierdzenia w przepisach prawa. Oznacza bowiem, że dla ubezpieczonej termin do złożenia apelacji nie rozpoczął swojego biegu.

W zakresie natomiast wniosku o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ubezpieczona powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu wydanym dnia 16 grudnia 2005 r.(II PZ 47/05), zgodnie z którym uwzględnienie zażalenia na postanowienie o odrzuceniu wniosku o doręczenie odpisu wyroku sądu drugiej instancji z uzasadnieniem, jeżeli równocześnie następuje rozpoznanie niezaskarżalnego postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu

(art. 380 k.p.c.), prowadzi do zmiany lub uchylenia tego niezaskarżalnego postanowienia. Tym samym, zdaniem ubezpieczonej zaskarżone postanowienie winno być uchylone w całości, a wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku i doręczenie jej wyroku z uzasadnieniem - uwzględniony.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, ubezpieczona wniosła o uchylenie punktu 2 postanowienia i uwzględnienie wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, a nadto na podstawie art. 380 k.p.c. o „rozpoznanie wniosku o zaskarżenie punktu I postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie co do punktu 2 postanowienia zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny analiza ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych wskazuje, że wniosek z 10.02.2014r. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku z dnia 03.02.2014r. został złożony w ustawowym tygodniowym terminie. Wniosek dotknięty był wadą formalną, gdyż pełnomocnik nie dołączył dokumentu pełnomocnictwa, zgodnie z treścią art. 89 § 1 k.p.c. i art. 126 § 3 k.p.c. Niemniej, był to brak usuwalny i w tym układzie Przewodniczący winien był najpierw wezwać ubezpieczoną, jako stronę, ewentualnie osobę podającą się za pełnomocnika, do złożenia dokumentu pełnomocnictwa i dopiero po upływie określonego terminu, byłoby możliwe rozstrzygnięcie o zwrocie pisma, czy odmowie jego uwzględnienia. Sąd Apelacyjny podziela przy tym pogląd prawny, że skoro obowiązujące przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują doręczenia stronom z urzędu orzeczenia z uzasadnieniem (poza sytuacją, gdy ogłoszenia nie było, przewidzianą w art. 387 § 3 zdanie 3 k.p.c.), to każda ze stron działając we własnym interesie powinna zadbać o uzyskanie informacji na temat treści i motywów wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 24 stycznia 1997r., sygn. akt I PKN 1/97, opubl. w OSNP

z 1997r., Nr 18, poz. 342, LEX nr 30005) i może to uczynić zarówno osobiście, jak i też przez swojego pełnomocnika. Niewątpliwie

w procesie cywilnym pełnomocnikiem może być także małżonek strony, co wynika wprost z art. 87 § 1 k.p.c. Ubezpieczona na wstępie procesu została pouczona

o możliwości ustanowienia pełnomocnika (odpis k. 11) i zgodnie więc

z przysługującym jej takim uprawnieniem ustanowiła pełnomocnika w osobie swojego męża. Mimo zatem błędu pełnomocnika procesowego ubezpieczonej, K. P., ubezpieczona powinna była być najpierw wezwana do usunięcia uchybienia i dopiero w przypadku bezskutecznego upływu terminu

– nie wcześniej - ponieść negatywne konsekwencje procesowe braku przedłożenia udzielonego na piśmie pełnomocnictwa.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że podnoszone

w zażaleniu okoliczności w wyżej wskazanym zakresie, zasługiwały na uwzględnienie

i musiały spowodować wydanie rozstrzygnięcia kasatoryjnego, w związku z czym

na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzeczono jak w pkt 1 sentencji postanowienia. Skoro dokument pełnomocnictwa został przedłożony

i znajduje się już w aktach sprawy, to Sąd Okręgowy powinien rozważyć uchylenie postanowienia z dnia 13.02.2014r.

na podstawie art. 395 § 2 k.p.c., doręczyć pełnomocnikowi, zgodnie z jego wnioskiem, sporządzone uzasadnienie

wyroku, celem wywiedzenia przez ubezpieczoną ewentualnej apelacji. Słusznie bowiem podnosi ubezpieczona, że wskutek niedoręczenia jej pełnomocnikowi odpisu uzasadnienia nie rozpoczął się dla niej termin do złożenia apelacji.

W zakresie natomiast wniosku o przywrócenie terminu Sąd Apelacyjny, odrzucił zażalenie na podstawie art. 397

§ 2 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. jako niedopuszczalne. Nie przysługuje bowiem zażalenie na orzeczenie o

oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu. Nie zachodziła również potrzeba kontroli wskazanego, niezaskarżalnego,

postanowienia w trybie art. 380 k.p.c., mimo zgłoszenia wniosku w tym zakresie. Na podstawie art. 99 ustawy z dnia

28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosując odpowiednio, należało rozstrzygnąć o zwrocie

opłaty sądowej od oczywiście uzasadnionego zażalenia na pkt 2 postanowienia, o czym orzeczono zgodnie z pkt 3 sentencji.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSO del. Beata Górńska